

หัวข้อการศึกษา ผลการใช้วิธีเพ็คส์(PECS)ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก
ห้องเรียนออทิสติกเฟรนลี่รูม2 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางสาวลีลาวดี เสมสมบูรณ์

ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา ทักษะการสื่อสารของนักเรียนออทิสติก ห้องเรียนออทิสติกเฟรนลี่รูม 2 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2566 ที่มีปัญหาเรื่องของการสื่อสาร โดยใช้ระบบการสื่อสารโดยการแลกเปลี่ยนภาพและเพื่อเปรียบเทียบผลพัฒนาการทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก ในระดับเตรียมความพร้อม ก่อนและหลังกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กออทิสติกอายุ 5 ปี จำนวน 1 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนรายบุคคล สมุดสื่อสารและบัตรภาพ และแบบประเมินความสามารถการสื่อสารของเด็กออทิสติก สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย พบว่า ทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก โดยใช้ระบบการสื่อสารโดยการแลกเปลี่ยนภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ : เด็กออทิสติก ทักษะการสื่อสาร ระบบการสื่อสารโดยการแลกเปลี่ยนภาพ

ชื่อเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กของ
เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12
จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการพานทอง

ผู้วิจัย นางสาววันสุรีย์ สุวรรณพงษ์

ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาถึงผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กของ (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กของ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการปั้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่รับบริการที่บ้านของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการพานทอง ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกล้ามเนื้อเล็กโดยใช้กิจกรรมการปั้นสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และแบบประเมินทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กด้านการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ของมารีน ฟรอสติก(Marianne Frostig,1966) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการปั้น จำนวน 10 แผน แล้วทดสอบด้วยแบบทดสอบการรับรู้ทางสายตาของมารีน ฟรอสติก ด้านสหสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ พบว่า เมื่อเด็กได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการปั้น ทำให้มีคะแนนทดสอบสูงขึ้นทุกสัปดาห์ แสดงว่า กิจกรรมการปั้นและแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน สามารถพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้และกิจกรรมการปั้นเป็นการฝึกให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อมือ ความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออก การกระตุ้นให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อมือด้านประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาเป็นสิ่งสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณิ์ อยู่คง (2547)ได้ศึกษาความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการปั้น พบว่า ความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยก่อนทำกิจกรรมการปั้นอยู่ในระดับต่ำและหลังการทดลองเปลี่ยนเป็นระดับสูง และระดับของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยหลังทำกิจกรรมการปั้นสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรมการปั้น

ชื่องานวิจัย การศึกษาความสามารถในการสวมเสื้อยืดคอกลม ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกาย

ผู้วิจัย นางสาวตรีรัตน์ กำเนิดสุข

ปีการศึกษา 2566

ที่ปรึกษา นายนฤทีร์ ชิตพันธ์ ครูชำนาญการ ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการสวมเสื้อยืดคอกลมของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกาย ก่อนและหลังการฝึกการแต่งกายโดยใช้ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนอายุ 6 ปีที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งมีปัญหาในทักษะการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกาย ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับเตรียมความพร้อม 1 ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2/2566 เลือกโดยวิธีเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 1 คน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองโดยทำการวิจัยเป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันจันทร์และวันอังคาร จำนวน 30 นาที/คาบ รวมทั้งหมด 20 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกาย(การสวมเสื้อยืดคอกลม), แบบประเมินความสามารถในการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกาย(การสวมเสื้อยืดคอกลม) สถิติในการใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ รูปแบบร้อยละ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งกาย เรื่อง การสวมเสื้อยืดคอกลมของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาก่อนและหลังการฝึก โดยใช้สื่อการสอนชุดกิจกรรมการแต่งกาย และวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบร้อยละ ประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อสื่อชุดกิจกรรมการแต่งกาย

ผลการวิจัย พบว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการแต่งกายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เรื่อง การสวมเสื้อยืดคอกลม ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนการใช้ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกาย อยู่ในระดับปรับปรุง หลังจากการใช้ชุดฝึกกิจกรรมการแต่งกายความสามารถในการช่วยเหลือตนเองด้านการแต่งกาย เรื่อง การสวมเสื้อยืดคอกลม ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอยู่ใน ระดับ ดีมาก ผู้เรียนสามารถช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย เรื่อง การสวมเสื้อยืดคอกลม ได้ถูกต้องตามขั้นตอน และสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมเกิดความปลอดภัยโดย ไม่เสี่ยงต่อการถูกละเมิด แสวงประโยชน์ การใช้ความรุนแรง และทำให้ผู้เรียนไม่เป็นภาระต่อบุคคลอื่น

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมศิลปะ เพื่อลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของ เด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี
ผู้วิจัย	นางสาวธัญกร ขมสูงเนิน
ปีการศึกษา	2566
ที่ปรึกษางานวิจัย	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดภาวะไม่อยู่ในเด็กออทิสติกเพศชาย อายุ 8 ปี จำนวน 1 คน ในศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการบางละมุง โดยใช้กิจกรรมศิลปะ ผู้ศึกษาใช้แผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ ABA Design ใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ขณะทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอนร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรกทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติรวมทั้งสรุปผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบกราฟเส้น แสดงค่าเฉลี่ยของความถี่และการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยในแต่ละระยะของการทดลอง

ผลการศึกษาพบว่า ในระยะที่ 1 หรือระยะก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อกวนตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอนร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรก เท่ากับ 6.89 ระยะที่ 2 หรือระยะการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อกวนตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอนร่วมกับเพื่อน 30 นาทีแรก หลังการใช้โปรแกรมกิจกรรมศิลปะ เท่ากับ 3.34 ระยะที่ 3 หรือระยะถอดถอนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรมก่อกวนตนเองขณะทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอนร่วมกับเพื่อน ใน 30 นาทีแรกเท่ากับ 4.89

หัวข้อการศึกษา	การศึกษาผลการใช้กิจกรรมกล่องแยกสีहरรรษาเพื่อพัฒนาการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวรัชนก มาวัน
ที่ปรึกษา	นางสาวอุษณีย์ จิตรสม

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและศึกษาความสามารถการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ชั้นเรียนเตรียมความพร้อม ๗ ปการศึกษา ๒๕๖๖ จำนวน ๑ คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย กิจกรรมที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือจำนวน ๑ กิจกรรม ระยะเวลา ๘ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๓ วัน กิจกรรมละ ๓๐ นาที ต่อ ๑ วัน ต่อ ๑ กิจกรรมและกิจกรรมทดสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือมาเทียบกับเกณฑ์ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง ประกอบการบรรยาย

ผลการศึกษาพบว่า

๑. การศึกษาผลการใช้กิจกรรมกล่องแยกสีहरรรษาที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่พัฒนาขึ้น จำนวน ๑ กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมกล่องแยกสีहरรรษา มีความเหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน
๒. หลังจากการใช้กิจกรรมกล่องแยกสีहरรรษาที่ส่งเสริมการประสานสัมพันธ์ระหว่างตาและมือ คะแนนหลังการใช้กิจกรรมสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม

ชื่อเรื่อง การฝึกปฏิบัติกิจกรรมประจำวันสวมรองเท้าและถอดรองเท้าของเด็กออทิสติกโดยใช้ภาพ
ผู้วิจัย นางสาวสุปราณี ศรีหากันยา
ปีการศึกษา ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลการฝึกปฏิบัติกิจกรรมประจำวันสวมรองเท้าและถอดรองเท้าของเด็กออทิสติกโดยใช้ภาพ

ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ เด็กออทิสติก เพศชาย อายุ 5 ปี - เดือน ณ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ในระดับเตรียมความพร้อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีปัญหาคือ เด็กไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมประจำวันดังต่อไปนี้ ได้แก่กิจกรรมประจำวันที่เป็นทักษะพื้นฐานในชีวิตประจำวัน สวมรองเท้า ถอดรองเท้า ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระยะเวลาการทดลองทั้งสิ้น 40 ครั้ง เป็นการวิจัยรายกรณี โดยใช้รูปแบบ Single Subjcct Design แบบABA ระยะเส่นฐาน 2 สัปดาห์ 10 ครั้ง ระหว่างทดลอง 4 สัปดาห์ 20 ครั้ง หลังทดลอง 2 สัปดาห์ 10

เครื่องมือที่ใช้ในวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย คู่มือการฝึกปฏิบัติกิจกรรมประจำวันโดยใช้ภาพ และแบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน

ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกหลังจากได้รับการฝึกปฏิบัติกิจกรรมประจำวันโดยใช้ภาพ สามารถปฏิบัติกิจกรรมประจำวันการสวมรองเท้าและถอดรองเท้าได้ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติกิจกรรมประจำวันทั้ง 3 ระยะ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้ คือระยะก่อนทดลองค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0 คะแนน ระหว่างการทดลองค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.6 คะแนน และหลังการทดลองค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.1 คะแนน

ชื่อเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ)

ผู้วิจัย นายธนกฤต จอมภา

ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาถึงผลของการใช้กิจกรรมการปั้นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพัฒนาทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการปั้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ที่รับบริการของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กโดยใช้กิจกรรมการปั้นสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) และแบบประเมินทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการประสานสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ของมารีน ฟรอสติก (Marianne Frostig, 1966) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการปั้น จำนวน 10 แผน แล้วทดสอบด้วยแบบทดสอบการรับรู้ทางสายตาของมารีน ฟรอสติก ด้านสหสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ พบว่า เมื่อเด็กได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการปั้น ทำให้มีคะแนนทดสอบสูงขึ้นทุกสัปดาห์ แสดงว่ากิจกรรมการปั้นและแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผนสามารถพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ (ภาวะสมองพิการ) ได้และกิจกรรมการปั้นเป็นการฝึกให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อ ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออก การกระตุ้นให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อด้านประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาเป็นสิ่งสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณีย์ อยู่คง (2547) ได้ศึกษาความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการปั้น พบว่า ความสามารถของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยก่อนทำกิจกรรมการปั้นอยู่ในระดับต่ำและหลังการทดลองเปลี่ยนเป็นระดับสูง และระดับของกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัยหลังทำกิจกรรมการปั้นสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรมการปั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ชื่อเรื่อง	ผลของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ผู้วิจัย	นายณฐเบศ เข้มศิริ
ปีการศึกษา	2566
ที่ปรึกษา	นายณฐสิทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และ 2) เปรียบเทียบความสามารถผลของการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคมที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มเป้าหมายคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2 คน ชาย 1 คน หญิง 1 อายุพัฒนาการ 3 - 4 ปี (ชาย 4 ปี และ 4 ปี) ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการศรีราชา เลือกแบบเจาะจง จากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ ปีการศึกษา 2566 ที่มีปัญหาในการเล่นคนเดียวไม่อยู่ในกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคมที่มีต่อการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2) แบบประเมินความสามารถพื้นฐานทักษะทางสังคม 3) แบบบันทึกผลการเรียนรู้ (บันทึกหลังการสอน) ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ละ 5 วันๆ ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที รวม 10 ครั้งนำเสนอผลการวิจัยโดยใช้กราฟเส้นตรงและแผนภูมิแท่งแสดงพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย ผลการศึกษาพบว่า

1. การใช้ชุดพัฒนาทักษะทางสังคม ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถด้านการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่ม อาทิ เล่นจับคู่ภาพสัตว์ จับคู่ภาพสัตว์บอกทิศทาง ปรากฏว่าดีขึ้นดีขึ้น
2. ความสามารถด้านการเล่นอิสระอยู่ในกลุ่ม หลังการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สูงกว่าก่อนการสอนจากคะแนนเฉลี่ยและคะแนนเป็นรายบุคคล ซึ่งจะนำไปสู่ทักษะการนำความรู้มาใช้ในชีวิตประจำวัน

ชื่อเรื่อง	การศึกษาการบอกความต้องการของตนเองโดยใช้บัตรภาพการสื่อสาร ของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการเมืองชลบุรี
ผู้วิจัย	นางอภิชา ชิตพันธ์
ปีการศึกษา	2566
ที่ปรึกษางานวิจัย	นายณฤทธิ์ ชิตพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการบอกความต้องการของตนเองโดยใช้บัตรภาพการสื่อสารของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยการใช้รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) โดยกรณีศึกษาในการวิจัย จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นผู้เรียนเพศหญิง อายุ 5 ปี จัดเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ตามประเภทความพิการทางการศึกษา ซึ่งได้รับการวินิจฉัยเป็นกลุ่มอาการอาการพราเดอร์ – วิลลี (Prader - Willi syndrome) จำนวน 1 คน ปัจจุบันศึกษาในระดับชั้นเตรียมความพร้อม ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี รับบริการรูปแบบไป - กลับ ที่หน่วยบริการเมืองชลบุรี ปีการศึกษา 2566 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ บัตรภาพการสื่อสาร และแบบประเมินความสามารถในการบอกความต้องการของตนเอง โดยผลการวิจัย พบว่า

จากการศึกษาการบอกความต้องการของตนเองโดยใช้บัตรภาพการสื่อสารของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กรณีศึกษาจำนวน 1 คน ใช้ระยะเวลาในการวิจัยทั้งสิ้น 22 วัน โดยผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถผู้เรียนก่อนการใช้บัตรภาพสื่อสาร จำนวน 10 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนทำได้ในระดับ “พอใช้” และ “ปรับปรุง” หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทดลองให้ผู้เรียนใช้บัตรภาพสื่อสารในการบอกความต้องการตนเองในการทำกิจวัตรประจำวันที่หน่วยบริการ เป็นเวลา 20 วัน หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงประเมินความสามารถหลังการใช้บัตรภาพสื่อสาร โดยการสังเกตพฤติกรรมการบอกความต้องการของตนเอง โดยไม่ได้ใช้บัตรภาพในการทำกิจวัตรประจำวัน พบว่า ผู้เรียนทำได้ในระดับ “ดี” และ “ดีมาก” ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า การใช้บัตรภาพสื่อสาร สามารถเพิ่มความสามารถในการบอกความต้องการของตนเองของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้

หัวข้อการศึกษา การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทย โดยใช้ชุดหนังสือตุ๊กตาสัตว์ในการเล่านิทานของนักเรียนออทิสติก ห้องเรียนเตรียมความพร้อม 2 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการสตีบ

ชื่อผู้วิจัย นางสาวปณยวีร์ ทานา

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษา การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทย โดยใช้ชุดหนังสือตุ๊กตาสัตว์ในการเล่านิทานของนักเรียนออทิสติก ห้องเรียนเตรียมความพร้อม 2 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 12 จังหวัดชลบุรี หน่วยบริการสตีบ ผู้วิจัยดำเนินการเลือกตัวอย่างที่ใช้ศึกษาแบบเจาะจง จำนวน 1 คน ใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบประเมินความสามารถพื้นฐาน (Assess basic abilities) แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program) แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan) แบบบันทึกผลการสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) แบบวัดผลก่อนเรียนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) แบบวัดผลระหว่างเรียนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) แบบวัดผลหลังเรียนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม โดยใช้เกณฑ์ระดับความสามารถ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย และใช้วิธีพรรณนาข้อมูลนำเสนอโดย ตาราง กราฟ แท่ง แสดงความสามารถของนักเรียนก่อนการสอนโดยใช้ชุดหนังสือเล่านิทานสัตว์ในการเล่านิทาน เพื่อทักษะการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทย นักเรียนออทิสติก ห้องเรียนเตรียมความพร้อม 2 และเปรียบเทียบคะแนนก่อน และหลังการใช้ชุดหนังสือเล่านิทานสัตว์ในการเล่านิทาน

จากผลการศึกษา พบว่านักเรียนมีความสามารถก่อนและหลังการสอนชุดฝึกทักษะจำนวน 5 ชุด ได้คะแนนก่อนเรียน ทำได้ 22 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 44.00 และหลังเรียนทำได้ 42 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.00 มีความก้าวหน้าเท่ากับ 20 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้ชุดหนังสือตุ๊กตาสัตว์เล่านิทาน เพื่อทักษะการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทย นักเรียนออทิสติก